

พระธรรมเทศนา แลธรรมบรรยาย

ศราทธพรต

ในการพระราชกุศลสักการ

พระบรมศพ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์

พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ร.ศ. ๑๒๙

โรงพิมพ์บำรุงนุศกรกิจ

ส
BQ
5350
W465

ศราทศพรต เทศนา

พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ วิจารณ์ ถวาย

นมัสการ สุกตัสสัถ

ทุลลโภ ปุริสาชฌิโย น โส สัพพัตถ ชายคิ

ยัตถ โส ชายคิ ชโร ตํ กุตํ สุขเมขคิติ ฯ

บัดนี้ มา มีเหตุ อัน เป็น เครื่อง เสว้าสัตต อย่าง ยิ่ง เกิด ขึ้น โดย ถูก เนิบ
แก่ ส้มเตจ บรมบพิตร พระราชสมภารเจ้า กับ พระบรมราชวงศ์ ตลอดจน
ถึง อาณา ประชา ราชภูมิตัว ส้มเตจ บรมบพิตร พระราชสมภาร พระองค์
สมเด็จ พระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระ จตุจอม เสด็จ เจ้าสยาม เสด็จ
สวรรคตไป จาก เรา เสีย โดย ต้วน ฯ เมื่อ เรา ทั้งหลาย มา รลึก ถึง
พระคุณ ส่วน อุปการ สัมปทา ก็เกิด ความ โศกเสว้า แด เสีย ตาย มี กำถิง
กล้า ไม่มี ใคร จะ เวน ได้ สัก ผู้เดียว ไม่เฉพาะ แต่ พวกเรา แม้
ประเทศ ที่ เป็น ราช สัมพันธมิตร ก็ พลดอย มีจิตศรัทษา ทด ด้วย ดัง พระ
มหา กษัตริย์ แด ประธานา ชิบตี แห่ง ประเทศ นั้น ๆ ได้ แดตง มา เป็น
พยาน เหน ปราภฏ อยู่ ฯ ส้มเตจ บรม บพิตร พระราชภาร เจ้า พระองค์ นั้น
เสด็จ อวตาร ลง มา สู่ สยาม รัฐนี้ เหมาะ แก่ เวลา ที่ พระราชอาณาจักร
ต้อง การ เหตุ ความ เป็น ไป ของ บ้าน เมือง ใน พิศ นี้ กำถิง เปดี่ยน แปรตง
ไป การ ปกครอง ก็ จำ เป็น จะ จัด ให้ หนัก กัน ฯ แม้ พระ บาท ส้มเตจ
พระ ปรมนทร มหา มกุฏ พระ จอม เสด็จ เจ้า สยาม ส้มเตจ พระ บรม
ชนกนารถ ทรง พระ ปัญญา คาด เหน การณ์ ข้าง นำ แฉง ชัด ก็ จึง อยู่

ถึง อย่าง นั้น พระองค์ ทรง พระ ชรา แล้ว ก็ มีรัชกาลไปไม่ได้ ถึงไหน
 ไม่สามารถ จะ ทรง จัด ราชการ ให้ ไพบูลย์ สม พระราชประสงค์ จึง ตก
 เปน ภาระของ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าทรง คือ มา ฯ พระองค์
 ทรง พระ สติ ปัญญา แด พระ วิริยะ กล้า มั่นใน พระราโชบาย อนุวัตร
 ตาม วิถี แห่ง สมเด็จพระบรมชนกนาถ. ก็ สามารถ ทรง ปกครอง พระ
 ราชอาณาจักร ให้ ยิ่ง ยืน มา ใน เวลา ที่ ประเทศ โกลด เคียง เกิด อุบัติหะ
 ต่ม จม ดง ตาม กัน ทรง ทำนุ บำรุง ให้ เจริญ สมบูรณ์ มั่นคง รามคาบ
 ประชาชน ไต่ อยู่เย็น เปน สุข ด้วย อำนาจ พระบารมี ฯ พระองค์ เปน บุรุษ
 อารยาไนย ของ กรุง สยาม ทรง นิยม ใน ความ สงบ รั้จัก ผ่อนหนัก ผ่อนเบา
 มา ผืน อุปถัมภ์ นั้น ๆ อัน เกิด ขึ้น ใน รวง ๆ ตั้งแต่ แรก มา ด้วย พระ
 สติ สัมปัญญา แด พระ ษัตริย์ ไม่ ท้อ แท้ ฯ พระ องค์ ทรง พระ มหา กรุณา
 แลวง หา ประโยชน์ แก่ ประชาชน ตดอด ถึง คน ชาว ต่าง ประเทศ ผู้ เข้า
 มา พึ่ง พระ บรม โภชิตสมภาร พระราชทาน ความ เปน ไทย แก่ อาณาประชา
 ราชฎี ทรง เลิก ทาส ปลด เปน ไทย เลิก การ กตขี่ การ เกณฑ์ อัน ไม่
 เปน ขรรม ทรง บำรุง การ ศึกษา การ นา การ คำ ซาย ทรง ตั้ง แต่ง
 พระราชกำหนด กฎหมาย ให้ ราชฎี ได้ รับ ยุติ ขรรม ทัว หน้า ฯ ทรง จัด
 กอง ทพิบก ทพิเรือ แด กอง วิชา เพื่อ ประกัน ความ สงบ เปน ที่ ยั้งใจ
 ของ ประชาราชฎี ฯ ทรง บำรุง คำสั่ง เาทัวไป ไม่ เฉพาะ แต่ พระ พุทช
 คำสั่ง ษา อย่าง เดียว จัด มา เปน ศีล ุปลัฎฎา แท้ จริง ฯ ทรง จัด ขนบ

ธรรมเนียนใจ เปน แบบแผน อันมี สัมภว แก่ สัมมัย ทรง สอดส่อง เลือก
 สรร แบบบ ย่าง ที่เสมอ ใจ ให้ ๆ ทรง จักรการ คดี อัน เปน กำดัง ของ
 พระ ราชอาณาจักร ให้ เปน ระเบียบ แม้ ว่า ประโยชน์ ของ พระ องค์ ๆ
 ทรง วิชา แด บำรุง พระ ราช ใน ครี กับ นรนา ประเทศ ให้ สนิท สนม ๆ นอก
 จาก ทรง บำเพ็ญ ราชธรรม ยัง ได้ ทรง พระ เมตตา ฮารี มี พระ ปิยะวาจา
 ประ ปราย เปน เครื่อง ผล สนิท เสนหา ใน สมทั้งหลาย ทัว ทั้ง ใน ประเทศ
 นอก ประเทศ เปน ที่ รัก ที่ นิยม ถึง ของ เขา ทั้งหลาย ทัว ไป ๆ พระ องค์
 เด็ดๆ คุบปคันมา ยัง ประ โยชน สุข ให้ ดำ เรจ แก่ เรา ทั้งหลาย ทัว ไป ทุก ชั้น
 ทั้ง พระ ราชองค์ เสวกามาตย์ ราษฎร ตลอด ถึง รัฐมนตรี ตลอด ด้วย พระ
 พุทธนิพนธ์ ว่า “ ทุสฺสโก ปริสาชญ์ โย น โส สัพพัตถ ฮายติ ยัคค
 โส ฮายตี ชีโร คํ กุณํ สุขเมชติ ” บุรุษ อาสา ใน ย คือ ท่าน ผู้
 องอาจ ย่อม หา ได้ ยาก ย่อม ไม่ เกิด ใน ที่ ทั้ง ปวง ท่าน ผู้ มี บุญญา เปน
 อาสา ใน ย นั้น เกิด ขึ้น ใน ตระกูลใด ตระกูล นั้น ย่อม ได้ ความ สุข ดัง นี้ ฯ
 พระ องค์ ทรง บำเพ็ญ ราชธรรม ปกครอง เรา ทั้งหลาย มา ทรง พระ
 มหากรุณา ใน เรา ทั้งหลาย ได้ ทรง ถิ่น มาก ยาก พระ กาย แด กรอบ พระ ราช
 ฤทธิ ใน เวลา ชับชัน บาง ก็มี แต่ มี ได้ ทรง คิด จะ ทอด ทั้ง ปลด อย ให้ เรา
 ทั้งหลาย อ่างวาง เมื่อ ได้ ทรง อย่าง ใด ให้ เปน ประ โยชน สุข แก่ เรา ทั้งหลาย
 ได้ แล ว่า ก็ เปน พอ พระ ราช ฤทธิ แม้ ชอ นั้น จะ เปน ทาง ให้ เกิด ความ ยาก
 เห็น แก่ พระ องค์ เอง สัก ปาน ไว ถ้า ไม่ ทรง หวาด ไหว อาจ ทรง เบื้อง พระ

ด้ร ดึงหนาท ให้ล้มด้วย พระพุทธรูปชาติ แสดง น้ำ พระ ราชหฤทัย ของ
 พระเจ้าแผ่นดินที่ตี่ไว้ว่า “ ตี่ มี่ น ตี่ ปัตติ พัน โธ ว โช เม น ตี่ ปัตติ สติ
 ด้ร มาหริคิ เตลั เยลั รัชชัสมการยี่ ” ความว่า การ ค่อง คริ่งตรา ก็ไม่
 ด้สามารถ ย้ง เราให้ทุกขัรอัน การ ถูกรู้ก็ไม้อาจ ย้ง เราให้ วิปปฏิด้ร
 ด้รตาย ชัวิตร เพราะได้ นำด้ร ประโยชนัมา ให้แก่ ผู้ ที่ เรา เป็น พระราชา
 ปกครองได้ แลด้ ต้ง นั พระองค์ มี นำ พระ ราช หฤทัย เช่น นั แล จึงทรง
 ราช ภาวะ มา คตลต เวลา คณนา ได้ ๔๓ ปี จึงได้ เป็น ที่ รัก ที่ นั บัด
 ด้ร พน ของ เรา ท้ง หลาย ท้ง กน บัด นั มา เล็ดจ ด้ร วรรคต จาก เรา ท้ง หลาย
 ไป เล็ด ท้ง ใน เวลา ที่ กำดัง ทรง ราช ภาวะ เรา ท้ง หลาย จึง มี ความ ชาติย
 แล เสรว้า ไค้ก ถึง พระ องค์ เปน กำดัง ๑ อัน มรณะ ย่อม เปน ขรรคมตา ของ
 ด้ร ท้ง หลาย ผู้ เกิด มา ไม่มี่ ใคร ด้ร พน จะ ต่าง กน ก็ แต่ เรว กับ ชั
 ไม้อือก ว่า ท่าน ผู้ มี อำนาจ ด้ร เพียงไร มั่ง ค้ง ด้ร เพียงไร ไม้อิต จาก
 คน ด้ร มัญ ด้ร นั มี มรณะ เปน ที่ ไป ใน เบอง หน้า ท้ง นน ๑ อัน ผู้ ด้ร
 กำหนด จะ ไป ด้ร ปร โลก ถึง ไม้อัมค ก็ จำ ไป จำ จะ ค่อง ด้ร ครอบครวั
 แล ญาติ มิตร แล ด้ร มบัค พัตติ ท้ง ปวงไว้ ที่ ด้ร จน รูปกาย ก็ ค่อง ทอช ท้ง
 ปล่อยให้ ทรุดโทรม ดิน ไป ตาม ดิน น้ำ ไป ตาม น้ำ เว้นไว้แต่ กรรม
 คื่อ ความ ทำ ดี ทำ เล็ด นั แล ย้ง จะ ปรากฏ อยู่ กอน ที่ เขา จะ ด้ร ด้ร ด้ร
 หรือ นินทา แล จะ เปน ประโยชน หรือ ให้ โทษ แก่ คน ภายหลั ๑ สมเดจ
 มรณมบัค พระ ราช ด้ร ภาวะ เจ้า พระองค์ นั แม้ จะ ทรง พระ ชาติย ใน เรา

ทั้งหลายสักเพียงไร แต่เมื่อถึงกำหนดแล้ว ก็จำเป็นต้องเสด็จสู่สวรรค
 แม้เราทั้งหลายเล่า จะจงรักภักดีใน พระองค์สักเพียงไร ก็ไม่สามารถ
 จะตามเสด็จด้วยได้ ๆ แต่เพราะ ทรงเหยียด แล ห่วงใยใน เราทั้งหลาย
 อยู่ จึงได้ทรง ตั้ง ส้มเตจ บรม บพิตร พระ ราช สัมภาร พระองค์ ส้มเตจ
 พระ บรม ไอรสาริราช เจ้า วัณของ พระ องค์ เพื่อ ทรง ปกครอง เรา ทั้ง
 หลายให้ร่มเย็นต่อไป ๆ เราทั้งหลาย จึง คำนึง ถึง พระ มหากรุณา แล้ว
 แล รักษาความ ถกัญญู^๗ พระคุณ อย่า รู้จัก จืดจาง แล เป็น ผู้กตเวที
 จึง บำเพญ กุศล แล้ว แดตั้ง ใจ อุทิศ เป็น ขรรณ บรรณาการ ถวาย ของ พระ
 เสด็จ พระคุณ แม้ ไฉน จะ ได้ ทรง พระ อนุ โมทนา แล้ว ได้ สำเรจ พระ
 ปณิธาน ที่ ชอบ โดยควร แก่ สัมปรายภพ ภายหน้า แล ยังมี น้ำ ที่ อัน
 เรา ทั้งหลาย จะ พัง กระทำ นอก จาก แดตั้ง สัมมานนตักการ เคารพ เฉพาะ
 พระ บรม ศพ ส้มเตจ พระ บรม ชนกนารต อีก ส่วน หนึ่ง จึง ตั้ง ความ จง
 รัก ภักดี ใน ส้มเตจ บรม บพิตร พระ ราช สัมภาร พระ องค์ ส้มเตจ พระ
 บรม ไอรสาริราช แล ปฏิบัติ ราชการ ด้วย ความ ตักย สุจริต เสมอ
 เหมือน ที่ ได้ ทำ มา แลใน หนหลัง แม้ ไฉน จะ ได้ ทรง ราช ภาวะ สดวก
 พระ ราช ฤทธิย์ นำ สยาม รัฐ ให้ บัดลุ ความ สดวดี นิรันดร ฯ

ใน อด่าน แห่ง เทศนา พระ ราชา คณะสังข์ จะ รับ พระ ราชทาน สดว
 ศราชพรต ขรรณ บรรยาย ใน มหาสมาคม นี้ เพื่อ เพิ่มพุด พระ ธิปปมาท
 ขรรณ โดย สัมควร แก่ กาลสมัย ขอ ถวาย พระ พร ฯ

ศรทถิธรรมบรรยาย

พระราชาคณะสงฆ์สวด

นโม ตัสส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสส ฯ

๑ ภาสิตา โข เตน ภควตา ชานตา บัณฑิตา อรหตา สัมมาสัมพุทฺธเณ
อัย บัณฑิตมา วาจา หนักทานิ ภิกขเว อามนิตยามิ โว วยขัมมา
ตั้งชวรา อัมปมาเทน สัมปาเทถาติ ฯ

๒ อัมปมาโท อมตํ ปทํ ปมาโท มัจจุโน ปทํ
อัมปมาตดา น มียนติ เย ปมิตตา ยถา มตา ฯ

๓ อัมปมาตโต ปมิตเตสุ ตุตเตสุ พุทธาโคร
อพตัสสํว สัมมัสสํว หิตฺวา ยาคี ตูเมชโส ฯ

๔ ปมาทํ อัมปมาเทน ยथा นุทติ ปณฺชิตโต
บัญญัติปาสาทมวรุญฺห อโสโก โสภินิ ปชํ
บัพพคฺวฺยฺว ฐว กุมมฺวฺยฺว ชโร พาเต อเวกฺขติ ฯ

๕ อัมปมาเทน มชวา เทวานํ เสฏฺฐันตํ กโต
อัมปมาทํ ปงฺสณฺติ ปมาโท คมฺหิตโต สทา ฯ

- ๖ อัมปมัตโต อุกอ อตโต
ทิวฺฐู อัมเม ฯ โย อตโต
อตฺถากิสมยา อีโร
อชฺคณฺโหนติ อัมปมัตโต
โย อตฺโต อัมปมัตโต
อัมปมัตโตติ ปวฺจจติ ฯ
- ๗ อัมปมาเย มนุสฺสํ
จเรยฺยทิตฺตํ
ทึเพยฺย นํ อุมฺปิโร
นิตฺติ มจฺจจฺจํ นาคโม ฯ
- ๘ น อตฺตเย พฺรหฺมณ เวสฺสํ
น กญฺจ ปวิชเชติ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
- ๙ น อตฺตํ อตฺตํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
อตฺตํ อจฺจํ อตฺตํ
- ๑๐ อโท อนิจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
- ๑๑ อเย อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
- ๑๒ อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา
อจฺจา อจฺจา อจฺจา

๑๓

ยทา หเว ปาตุภวณฺตี ชัมมา
 อาตานิโน เมายโต พฺราหฺมณฺสฺส
 อถสฺส กงฺขา วปยฺนตี สัพฺพา
 ยโต ชยํ บัจจยํ อเวทิตํ ๑

๑๔

ยทา หเว ปาตุภวณฺตี ชัมมา
 อาตานิโน เมายโต พฺราหฺมณฺสฺส
 วิรูปยํ ตัญญูตฺติ มานเสณํ
 สุริโยว โยภาสยมนฺตติกขํ ๑

๑๕

คฺฉมา หิ ยิตฺตกาเมน	มหตฺตมภิกงฺขตา
สฺสชัมโม ครภาตพฺ โฟ	สฺวํ พุทฺธานํ สํสฺสณฺตี ๑

คำแปล ศราทธพต ขวรม บรรยาย

ขอ นมัสการ ส้มเต๋จ พระผู้ มีพระภาค พระ อรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ นั้น ๑

๑ พระ วาจา ที่ สิ้น นี้ ส้มเต๋จ พระผู้ มี พระภาค พระองค์ นั้น ผู้ เห็น
เป็น อรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า ภิกษุ ทั้งหลาย บัดนี้ เรา
เตือน ท่าน ทั้งหลาย ตั้ง ขาร มีความ เลื่อมใส เป็น ขวรมตา ท่าน
ทั้งหลาย จง ยัง ความไม่ประมาท ให้ บริบูรณ์ ๑

๒ ความไม่ประมาท เป็น ทางไม่ตาย ความประมาท เป็น ทางแห่ง
ความตาย สน ทั้งหลาย ผู้ ไม่ ประมาท แล้ว ชื่อ ว่า ย่อมไม่ตาย
สน ทั้งหลาย ผู้ ประมาท แล้ว ย่อม เป็น เหมือน สน ตาย แล้ว ๑

๓ เมื่อ สน ทั้งหลาย ผู้ ประมาท แล้ว เป็น เหมือน ผู้ หลับ แล้ว สน ผู้
ไม่ประมาท เป็น เหมือน ผู้ ตื่น อยู่ มาก ผู้ มี บุญญาดี ย่อม ต้อง
ผู้ หา บุญญา มิได้ แล้ว แต่ ไป นำ เหมือน มา ผู้ เทา เร็ว ละ มา หา
กำลัง มิได้ ว่าง ข้าง หลัง ฉะนั้น ๑

๔ ใน กาลใด บัณฑิต บันเทา ความประมาท เสีย ได้ ด้วย ความไม่ประมาท
ใน กาล นั้น ชั้น ต่ำ ปราสาท คือ บุญญา หา โคก เสวามี ได้
พิจารณา เห็น ประชาชน ผู้ โคก เสวามี อยู่ สน ผู้ มี บุญญา ย่อม มอง
เห็น เหล่า สน เขา เหมือน สน ผู้ ยืน บน ยอด เขา แต่ เห็น เหล่า สน
ผู้ ยืน ที่ พื้น ดิน หนัก ฉะนั้น ๑

- ๕ ทำว มชวาน ได้ บัตถุ ความ เป็นใหญ่ แห่ง เทวดา ทั้งหลาย ก็ เพราะ
ความ ไม่ ประมาท บัณฑิต ทั้งหลาย ย่อม สรรเสริญ ความ ไม่ ประมาท
ดิเตยณ ความ ประมาท ทุก เมื่อ ฯ
- ๖ ชน ผู้ ไม่ ประมาท แล้ว ย่อม ยึดไว้ ได้ ซึ่ง ประโยชน์ ทั้ง สอง ประการ
ทั้ง ประโยชน์ ใน ภพ นี้ ทั้ง ประโยชน์ ใน ภพ หน้า ฯ
- ๗ ชาย ของ มนุษย์ ทั้งหลาย น้อย บุรุษ มี บัญญา ต่ ฟัง หมิ่น ชีวิต อัน
น้อย นั้น ฟัง ประพฤติ ตน เป็น เหมือน ชน ตีระ อัน ใหม่ มรณะ จะ ไม่
มาถึง เป็น อนัน มี ฯ
- ๘ มรณะ ย่อม ไม่ เว้น ใคร ๆ ไม่ว่า กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร
จัน ทาด ปุถุ กณะ ย่อม ย้าย สิ้น ทั้ง นั้น ฯ
- ๙ เมื่อ ชน อัน มรณะ ครอบงำ แล้ว ไม่มี บุตร บิดา พวก พ้อง จะ ดำเนิน
ทาง ไว้ ได้ ความ บัอง กัน ย่อม ไม่ มี ใน หมู่ ญาติ ฯ
- ๑๐ โอ สัตถ์ ทั้ง หลาย ไม่ เทียง มัน มี ชีวิต คราว ไม่ ตึง มัน คง ทั้ง
ปวง ถ้วน เป็น ไป ชั่ว ยุค แปร ไป ตาม สมัย มัน มี แล้ว ๆ ก็ ไม่ มี
เล่า ฯ
- ๑๑ ชรรณ เหล่า ไต มี เหตุ เป็น แตน เกิด พระ คธา คต เจ้า ตรี สเหตุ เกิด
แต่ เหตุ ดับ ของ ชรรณ เหล่า นั้น พระ มหา สมนส มี ปกติ ตรี สเหตุ นี้ ฯ

- ๑๒ ใน กาดโตเต ธรรมทั้งหลาย ย่อมปรากฏ แก่ พราหมณ์ ผู้เพียร
พิจารณา ใน กาดนั้น ความเกิดดับ แดงทั้งปวง ของ พราหมณ์ นั้น
ย่อมดับไป เพราะ มา รู้ ธรรม กับ ทั้ง เหตุ ๆ
- ๑๓ ใน กาดโตเต ธรรมทั้งหลาย ย่อมปรากฏ แก่ พราหมณ์ ผู้เพียร
พิจารณา ใน กาดนั้น ความเกิดดับ แดงทั้งปวง ของ พราหมณ์ นั้น
ย่อมดับไป เพราะ มา รู้ ความดับ แห่ง บัณฑิต ทั้งหลาย ๆ
- ๑๔ ใน กาดโตเต ธรรมทั้งหลาย ย่อมปรากฏ แก่ พราหมณ์ ผู้เพียร
พิจารณา ใน กาดนั้น พราหมณ์ นั้น ย่อม กำจัด มาร กับ ทั้ง เต็ม
เสียได้ คือ อยู่เหมือน พระอาทิตย์ ยิง ทอง ฟา ให้สว่าง ฉะนั้น ๆ
- ๑๕ เหตุ นั้น แด ผู้รักคน จ้าง ประโยชน์อันใหญ่ รัด ถึง คำสอน
ของ พระพุทธเจ้า ทั้งหลาย อยู่ พึง กระทำ เคารพ พระ สัทธรรม ๆ